

Phần 6

Chương 16

Bố Con

Cậu bé cầm lấy tay Thẩm Lạc, rồi quay lại nói với Bắc Vũ:

- Chị xinh đẹp, em tìm được bố em rồi. Chị không cần đi tìm cùng em nữa đâu.

Bắc Vũ nhếch môi, lộ ra một nụ cười rất gượng gạo.

- Bố, chúng ta chơi tiếp đi!

Thẩm Lạc nhìn cậu bé, vừa dắt cậu ra ngoài, vừa nói nhỏ:

- Hôn lễ của chú sắp bắt đầu rồi, chúng ta ra ngoài thôi.

- Vâng.

Hai bố con đi ra ngoài cửa. Khi đi qua chỗ Bắc Vũ thì cậu bé kia vẫy tay chào Bắc Vũ:

- Tạm biệt chị.

Bắc Vũ giơ tay lên, cười:

- Tạm biệt.

Mà Thẩm Lạc thì không hề nhìn cô lấy một cái.

Đợi họ ra ngoài rồi, anh bạn trai của Lý Tĩnh Di mới hỏi:

- Sao nhìn anh ta quen thế nhỉ?

Bắc Vũ nhìn anh ta:

- Anh không nhận ra à? Anh ấy là Thẩm Lạc cùng khối anh đấy.

- Thẩm Lạc hả?

Bắc Vũ đứng dậy, tay cầm danh thiếp đi ra ngoài:

- Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, chúng ta ra ngoài thôi.

Khi đi qua một chiếc thùng rác, tấm danh thiếp trong tay cô nhẹ nhàng rơi xuống.

Khi cô về đến bàn, thì nghe thấy mọi người đang bàn luận về Thẩm Lạc.

Một người vui vẻ nói:

- Vừa nãy tôi trông thấy Thẩm Lạc đấy!

- Cái người được gọi là Lạc Thần đó hả?

- Anh ta đi học ở MIT đúng không? Bây giờ làm việc ở đâu?

- Vừa rồi tôi có hỏi thăm mấy câu, anh ta bảo là không có việc làm.

Không biết là ai cảm thấy mình giỏi giang hơn người, cười nói:

- Học giỏi thì có tác dụng gì chứ? Điểm cao mà không có năng lực thì ra xã hội cũng chẳng ai cần.

Một người khác hỏi:

- Sao anh biết người ta điểm cao mà không có năng lực?

- Lúc đi học, anh ta có chơi với ai đâu. À, có. Có chơi cùng mấy đứa học sinh cá biệt. Chẳng nhẽ đâu anh ta có vấn đề à?

Bác Vũ lặng lẽ khinh thường bọn họ. Hạ thấp Thẩm Lạc xuống để khoe khoang mình thành công cũng chẳng sao. Lại còn lôi cả Giang Việt vào nữa.

Mấy người tự nhận là tinh anh này, cũng chỉ vậy mà thôi.

Bọn họ đang nói chuyện rôm rả. Đột nhiên có một cậu bé xinh xắn chạy đến bên cạnh Bác Vũ:

- Chị xinh đẹp. Chị ở đây à?

Bác Vũ nhìn cậu nhóc đứng bên cạnh mình, rồi cười:

- Đúng vậy, lại gặp em rồi.

Cũng không biết vì sao kiểu người như Thẩm Lạc mà lại dạy dỗ được một đứa con đáng yêu như thế này nữa.

Cậu bé nói:

- Chị, em tên là Thẩm Phi Châu, chị có thể gọi em là Phi Thuyền Nhỏ.

Lý Tĩnh Di cười:

- Thằng nhóc này thật là đáng yêu. Con của ai đấy?

Phi Thuyền Nhỏ quay sang nhìn cô ta, rồi nói rất nhỏ nhẹ:

- Cháu chào cô. Cháu là con bố Thẩm Lạc.

Câu “Cô” này làm mặt Lý Tĩnh Di xanh lại. Rõ ràng thằng nhóc này mới gọi Bác Vũ là chị xong, mà sao đến lượt cô ta lại thành cô chứ? Tuy là theo tuổi tác thì gọi như vậy là đúng.

Mọi người trên bàn đều rất ngạc nhiên. Có người hỏi:

- Thẩm Lạc đã có con lớn như vậy rồi cơ à?

Anh ta vừa nói xong, Thẩm Lạc đã đi tới. Anh bé Phi Thuyền Nhỏ ở bên cạnh Bác Vũ lên:

- Hôn lễ bắt đầu rồi, bố bảo con không được chạy lung tung cơ mà.

Người đàn ông đã gặp anh lúc trước lên tiếng chào hỏi:

- Thẩm Lạc, ở đây đều là bạn học cùng cấp III cả. Cậu ngồi cùng luôn đi.
- Không cần.

Anh ta lại nói tiếp:

- Cậu mới về nước hả? Tình hình trong nước và bên Mĩ không giống nhau. Mọi người đều là bạn học cả. Nếu có gì cần giúp thì cứ nói, chúng tôi sẽ giúp cậu.

Thẩm Lạc nheo mắt lại.

Đúng lúc này, một ông lão khỏe mạnh dẫn một người đàn ông trung niên đi tới:

- Thẩm Lạc, đây là chủ nhiệm Trình của HKUST⁽¹⁾. Cậu ấy muốn mời cháu đến HKUST giảng dạy ngành Thiên văn.

Thẩm Lạc nói:

- Chào chủ nhiệm Trình. Thiên văn chỉ là sở thích cá nhân của em thôi. Em không dám làm trò trước mặt mọi người.

Người được gọi là chủ nhiệm Trình kia cười ha ha:

- Tiến sĩ Thẩm quá khiêm tốn rồi. Em là tiến sĩ ngành Thiên Văn của MIT. Mấy hôm trước em còn cho nghiên cứu sinh của trường mượn đài thiên văn tư nhân của em trên núi Vân, để quan sát, thu thập số liệu. Tôi mới nói chuyện với ông nội em, là nhà trường đang cần những giảng viên giỏi giang, kinh nghiệm phong phú. Nếu em muốn thì nhà trường sẽ để em làm giảng viên dạy cho các nghiên cứu sinh. Nhưng ông em lại bảo là em sẽ không nhận lời. Vì vậy tôi đã nhờ ông dẫn tôi đến gặp em để hỏi trực tiếp em lần nữa.

Thẩm Lạc cười khẽ:

- Cảm ơn chủ nhiệm Trình. Nhưng mà ông em nói đúng đấy ạ. Em thật sự không có ý định đó.

Ông nội Thẩm cười:

- Tôi đã nói rồi mà. Thằng cháu này của tôi rất thích thiên văn, nhưng nó chỉ là ngành học thứ hai, sở thích nghiệp dư thôi.

Chủ nhiệm Trình lắc đầu:

- Sở thích nghiệp dư mà cũng có thể lấy được bằng tiến sĩ, thì chúng tôi còn thấy xấu hổ hơn.

Thẩm Lạc nói:

- Chủ nhiệm Trình quá khen rồi. Bằng cấp cũng chỉ là một tờ giấy mà thôi. Nào có quan trọng như vậy.

Bác Vũ nhướn mày, cô cũng rất muốn có một tờ giấy không quan trọng như vậy.

Chủ nhiệm Trình bật cười, nói mấy câu khách sáo với Thẩm Lạc rồi lại đỡ ông nội Thẩm đi về.

Thẩm Lạc thản nhiên nhìn xuống chỗ Bắc Vũ, rồi dắt Phi Thuyền Nhỏ đi.

Phi Thuyền Nhỏ vừa đi vừa cười với cô:

- Chị ơi, lát nữa em lại đến tìm chị nhé.

Bắc Vũ cười với cậu bé. Cô trở thành sát thủ trẻ con⁽²⁾ từ bao giờ vậy?

Cả bàn đều chìm trong không khí xấu hổ. Mấy người kia quay sang nhìn nhau.

Giảng viên Đại học lên tiếng:

- Không ngờ ông nội Thẩm Lạc lại là Thẩm Tuyên Hòa.

Sau một hồi im lặng, có một người mắng anh chàng cung cấp sai thông tin:

- Anh bảo là người ta không có việc làm cơ mà. Không tìm được việc với không muốn đi làm không giống nhau đâu. Người ta có tận hai bằng tiến sĩ của MIT đấy. Không thấy anh ta không thèm làm giảng viên của HKUST à?

Sau đó, mấy người khác cũng xúm vào mắng anh ta, để che dấu hành động hạ thấp người khác của mình ban nãy.

Bắc Vũ nhìn từ đầu đến cuối, vẫn không nhin được cười.

Cô uống một ngụm nước để bình tĩnh lại, rồi bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Thẩm Lạc.

Anh ngồi cách cô mấy bàn, đầu hơi cúi xuống, nên trông cả người rất tĩnh lặng, khác hẳn với không khí ồn ào xung quanh. Trông vẫn không khác gì cậu thiếu niên trong sáng mười năm trước.

Bởi vì lúc đó anh đang cúi đầu nói chuyện với Phi Thuyền Nhỏ, nên Bắc Vũ có thể nhìn thẳng vào anh. Một lát sau, anh đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô.

Bắc Vũ muốn quay đi nhưng đã không kịp nữa. Cô chỉ có thể để mặc ánh mắt mình chạm vào ánh mắt anh.

May mà cô không còn là cô bé ngốc nghếch thích anh mà không dám nói năm đó nữa.

Vậy nên môi cô cong lên, đưa cho anh một nụ cười không nghiêm túc cho lắm.

Cô còn chưa cười xong, Thẩm Lạc đã lại cúi đầu xuống.

- Bố, sao vừa nãy bố lại kéo con đi?

Phi Thuyền Nhỏ ngồi trên chân anh hỏi.

- Bố dạy con là không được nói chuyện với người lạ cơ mà. Cẩn thận bị người ta bắt đi đấy.

- Con thấy chị xinh đẹp không giống người xấu.

- Người xấu có viết chữ lên trán đâu.

Phi Thuyền Nhỏ bĩu môi:

- Bố cứ như vậy, thì làm sao tìm được vợ.

Thẩm Lạc nhíu mày nhìn cậu con trai:

- Con muốn chị kia làm vợ bố à?

Phi Thuyền Nhỏ nói:

- Ông gì đó nói là phải thả lưới rộng rãi, vớt trọng điểm. Bố sắp ba mươi tuổi rồi. Còn không lấy vợ là sẽ phải ngồi tù đó.

Giọng nói của cậu bé không nhỏ, nên mấy người họ hàng ngồi xung quanh cũng nghe thấy. Mọi người cười ầm lên.

Chị họ Thẩm Lạc nói:

- Phi Thuyền Nhỏ nói đúng đấy. Em nhìn xem, Chu Dục ít tuổi hơn em, cũng kết hôn rồi đấy.

Thẩm Lạc lạnh lùng nhìn cô ấy.

Nhưng cô chị họ cũng không định bỏ qua. Cô ấy lại nói tiếp:

- Nhưng mà cũng phải nói thật. Em mà dẫn bạn gái về nhà, thì đúng là mặt trời mọc hướng Tây.

Phi Thuyền Nhỏ bĩu môi:

- Bác à, bố cháu rất giỏi nhé. Toàn là bố cháu không thích người ta thôi. Cháu thấy là bố cháu đang tìm kiếm tình yêu đích thực.

Chị họ Thẩm Lạc cười ha ha:

- Phi Thuyền Nhỏ, tháng sau cháu mới đủ năm tuổi đấy! Có phải cháu biết quá nhiều thứ rồi không? Ai dạy cháu mấy thứ linh tinh đó vậy?

Phi Thuyền Nhỏ nói:

- Cháu xem trong sách ạ.

Chị họ vỗ vai Thẩm Lạc:

- Vậy mới nói, trẻ con không nên biết chữ quá sớm. Thằng bé còn biết nhiều thứ hơn cả một đứa mười tuổi. May mà tính Phi Thuyền Nhỏ còn hồn nhiên, ngây thơ. Không thì sớm muộn gì cũng trở thành một người kỳ lạ như em.

Một thiên tài mười tuổi học cấp II, mười hai tuổi lên cấp III, mười bốn tuổi học đại học, thì tính cách kỳ quái cũng là lẽ đương nhiên.

Phi Thuyền Nhỏ ôm tay Thẩm Lạc, nịnh nọt:

- Bố cháu không có kỳ lạ đâu nhé. Bố cháu là ông bố tốt nhất trên đời này.

Chị họ lại bị chọc cười:

- May mà em có đứa con trai như thế này, không thì người ta lại tưởng em lấy ở đâu ra một bản sao đấy.

Ừm, vợ được một cậu con trai.

Thẩm Lạc liếc về phía Bắc Vũ, rồi nói nhỏ:

- Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, chị đừng nói lung tung nữa.

Anh vừa nói xong thì tiếng nhạc đã vang lên. Phi Thuyền Nhỏ vui vẻ ngồi trên chân anh.

Là một người làm trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật, Thẩm Lạc luôn làm việc theo lý trí và logic. Vậy nên anh không có thích thú gì với mấy loại nghi lễ này, càng không tin vào tình cảm nam nữ và chủ nghĩa duy tâm.

Vì vậy anh không thể hiểu nổi vì sao ông em họ Chu Dục lại chọn người như Giai Nguyên Vu.

Nhưng lúc này, anh nhìn thấy vẻ mặt vui sướng, ngây ngô của ông em họ ngu ngốc kia, thì trong lòng anh lại xuất hiện một số cảm giác khó diễn tả thành lời.

Có một ít là không thể hiểu nổi, nhưng phần lớn là hâm mộ về thứ mà mình chưa bao giờ có.

Cô dâu chuẩn bị ném hoa cưới.

Phi Thuyền Nhỏ chạy sang chỗ Bắc Vũ, kéo tay cô:

- Chị xinh đẹp. Mọi người đều bảo là lấy được hoa cưới, thì sẽ nhanh lấy được chồng đấy. Chị có muốn đi lấy không?

Bắc Vũ không quan tâm đến việc lấy chồng, nên cô chỉ lắc đầu.

Phi Thuyền Nhỏ nói:

- Vậy chị có thể bế em đi cướp hoa không? Em muốn cướp cho bố em.

Tuy Bắc Vũ không hiểu được vì sao một thằng nhóc con, lại cứ luôn quan tâm đến việc lớn cả đời của bố mình. Nhưng thằng bé này thật sự quá đáng yêu. Làm một người không thích trẻ con như cô cũng không thể từ chối yêu cầu của bé.

Cô gật đầu. Rồi dắt Phi Thuyền Nhỏ vào chỗ mấy cô gái trẻ, bế cậu bé lên.

Trước khi cô dâu ném hoa ra, Phi Thuyền Nhỏ đã hét lên:

- Thím xinh đẹp nhất trên đời, thím phải ném hoa cho cháu nhé!

Tất cả mọi người đều cười ầm lên.

Cô dâu nhìn thẳng vào chỗ cậu bé, rồi ném bó hoa về phía đó.

Đương nhiên, mấy cô gái khác cũng không tranh với cậu bé đáng yêu này rồi. Sau khi Phi Thuyền Nhỏ ôm được bó hoa rồi, thì mấy người họ đều xúm lại thơm má cậu:

- Cháu à, cháu còn nhỏ vậy mà đã muốn lấy vợ rồi hả?

Phi Thuyền Nhỏ không trả lời, mà cứ luôn miệng cười. Một tay bé ôm hoa, một tay ôm cổ Bắc Vũ, thơm má cô một cái:

- Cảm ơn chị xinh đẹp!

Sau đó bé nhanh chóng trượt xuống dưới đất, chạy như bay về chỗ Thẩm Lạc.

- Bố ơi. Con cướp được hoa cho bố rồi này. Bố yên tâm đi. Bố sẽ nhanh lấy được vợ thôi.

Mấy người họ hàng ngồi xung quanh đều bật cười.

Thẩm Lạc nhận lấy bó hoa, thở dài:

- Bạn Thẩm Phi Châu, bố cảm ơn con!

Phi Thuyền Nhỏ nói:

- Không cần cảm ơn! Đây là việc con phải làm mà!

Thẩm Lạc lắc đầu, không nói gì nữa. Anh để hoa lên mặt bàn, rồi ôm con trai ngồi lên ghế, dịu dàng nói:

- Được rồi, ăn cơm đi, đừng chạy loạn nữa.

- Vâng ạ.

Ghi chú:

1. HKUST: Hong Kong University of Science and Technology / Đại học Khoa học và Công nghệ HongKong.

2. Ý là trẻ con vừa gặp đã quý mến, thích chơi cùng.

Chương 17

Đồng Hành

Hôn lễ tổ chức vào ban ngày, nên khi Bắc Vũ ra khỏi khách sạn thì vẫn còn sớm.

Cô vừa mới lái xe ra ngoài thì đã trông thấy hai bố con Thẩm Lạc đang đứng đợi xe ở ven đường rồi.

Cậu bé không chịu yên tĩnh, cứ cầm lấy tay bố lắc đến lắc đi. Đến khi lắc chán chê rồi thì bé lại móc một chiếc bút màu trong cặp ra, bắt đầu vẽ tranh.

Bác Vũ dừng xe ở một chỗ cách đó khoảng mười mét.

Trong ấn tượng của cô, Thẩm Lạc là một người lạnh nhạt, cao ngạo, không dính bụi trần. Vậy nên cô không thể tin được là anh sẽ để im cho cậu con trai vẽ bừa lên tay mình.

Anh chàng cao lớn đứng ở ven đường kia, có một loại khí chất khiến người khác không thể đến gần. Nhưng khi anh cúi đầu xuống nhìn cậu con trai, thì dù cách họ rất xa, Bác Vũ cũng vẫn cảm nhận được sự dịu dàng trong đôi mắt anh.

Loại tương phản này làm cô thấy lạ lùng.

Chẳng biết tại sao lại thấy bị cuốn hút.

Cô nhớ tới tình yêu sét đánh thời thiếu nữ.

Có lẽ là sau bao nhiêu năm, thì những tình cảm tốt đẹp dành cho người khác cũng vẫn nguyên vẹn như thuở ban đầu.

Nhưng mà chính cô cũng thấy kết luận này có vẻ buồn cười.

Cô đang định lái xe đi, thì Phi Thuyền Nhỏ đã trông thấy cô. Bé nhảy dựng lên, rồi vỗ tay với cô.

Bác Vũ nhướn mày, rồi lái xe đến chỗ họ. Cô mở cửa sổ ra rồi hỏi:

- Phi Thuyền Nhỏ, em làm gì ở đây thế?

Phi Thuyền Nhỏ nói:

- Em đang đợi taxi với bố.

Bác Vũ ngẩng đầu nhìn lên chỗ Thẩm Lạc. Khi bắt gặp ánh mắt của anh, thì cô mỉm cười:

- Anh còn nhớ em không? Em là Bác Vũ, em gái của Giang Việt lớp anh. Lúc trước chúng ta từng đi cắm trại trên núi Vân đậy. Hai người đi đâu, để em đưa đi?

Thẩm Lạc không trả lời câu hỏi đầu tiên của cô, mà chỉ thản nhiên nói:

- Không cần.

Phi Thuyền Nhỏ lại lôi anh về phía cửa xe:

- Bố, chúng ta đi nhờ xe chị ấy đi!

Thẩm Lạc hơi do dự, rồi cũng đi theo con trai.

Bác Vũ nhìn vào gương. Hai bố con họ rất có quy củ, thắt dây an toàn rồi ngồi ngay ngắn trên ghế.

Cô cười hỏi:

- Hai người đi đâu thế?

Thẩm Lạc không nói gì, còn Phi Thuyền Nhỏ thì nói:

- Đến thành phố đồ chơi. Bố em muốn mua đồ chơi cho em.

Bác Vũ cười:

- Bố em thật tốt với em.

Phi Thuyền Nhỏ đặc ý gật đầu:

- Bố em là người bố tốt nhất thế giới.

Bác Vũ thấy buồn cười, nhưng cũng thấy cảm động. Một ông bố độc thân ít nói, có thể nuôi dạy được một cậu con trai hoạt bát đáng yêu như vậy, hẳn là do sức mạnh tình yêu nhỉ.

Phi Thuyền Nhỏ cố gắng nhoài người về phía trước, hai tay bám vào thành ghế phía trước, cười hì hì:

- Chị. Chị đã kết hôn chưa?

Bác Vũ cười, thuận miệng nói:

- Chưa đâu!

- Vậy chị có bạn trai chưa?

Câu hỏi này được hỏi bằng giọng của một đứa bé làm người ta thấy buồn cười.

Bác Vũ do dự một chút rồi cười:

- Cũng chưa có.

Phi Thuyền Nhỏ “Ồ” một tiếng:

- Bố em rất là tốt. Vừa đẹp trai, biết làm máy bay điều khiển từ xa, lại còn biết nấu cơm nữa. Bố em làm món thịt kho còn ngon hơn cả nhà hàng nữa.

Bác Vũ nghĩ tới cảnh cậu nhóc này từng đi xem mắt cùng với bố, và cảnh cướp hoa cưới vừa rồi, bỗng hiểu ra bé đang định làm gì. Đơn giản là thả lưới tìm đối tượng giúp bố mình.

Cô cười:

- Thật sao?

Nói xong thì nhìn anh qua gương chiếu hậu.

Thẩm Lạc hơi nhíu mày, không nói gì.

Bác Vũ nghĩ thầm, người này vẫn cứ lạnh nhạt như mấy năm trước vậy. Nhưng mà cô cũng không còn là cô bé yêu thầm mà không dám nói năm đó nữa rồi. Cô mỉm cười:

- Anh thật sự không nhớ em là ai hả?

Lúc này Lạc Thần mới mở miệng:

- Nhớ.

Chỉ một câu lời ít ý nhiều này, cũng đủ làm Bắc Vũ vui vẻ rồi.

- Trí nhớ của tôi rất tốt.

Anh lại bổ sung thêm một câu nữa.

Cũng phải thôi. Người ta là thiên tài mà.

Sự vui vẻ vừa rồi của Bắc Vũ lại héo rũ.

Lúc này Phi Thuyền Nhỏ mới phản ứng kịp. Bé vui vẻ ra mặt:

- Hóa ra bố và chị biết nhau à! Vậy có thể để lại số điện thoại, rồi hẹn thời gian cùng nhau ăn cơm gì đó không?

Nghe giọng nói mềm mại của bé nói ra những câu đó, Bắc Vũ liền bật cười.

Đến tận bây giờ, cô mới thấy có bố mẹ giục cười thôi. Ví dụ như bốn vị phụ huynh nhà cô và nhà Giang Việt kia. Đây là lần đầu tiên thấy con cái giục bố mẹ, mà còn là một thằng nhóc năm tuổi chứ.

Quả nhiên, con của thiên tài thì cũng khác với người thường.

Thảm Lạc im lặng một lát, rồi lạnh lùng nói:

- Phi Thuyền Nhỏ. Mấy hôm nay con ít bài tập quá nhỉ.

Tuy là nói như vậy, nhưng lại không hề có ý răn đe nào cả.

Hiển nhiên Phi Thuyền Nhỏ không sợ bố bé, nên vẫn ôm tay bố, rồi cười hề hề:

- Bố. Con thấy chị ấy rất xinh đẹp. Bố thấy thế nào?

Thảm Lạc không cho Bắc Vũ biết đáp án là gì mà chỉ nói:

- Mua đồ chơi xong thì về viết thuộc năm mươi từ đơn.

Phi Thuyền Nhỏ bĩu môi:

- Bố. Học bài quan trọng lắm à? Sao bố không quan tâm đến việc chung thân đại sự của mình đi. Cứ làm con lo lắng.

Cậu nhóc có lo lắng hay không thì Bắc Vũ không biết. Nhưng cô biết là cô đã bị cậu nhóc này chọc cười rồi.

Đến gần thành phố đồ chơi, thì bố con Thảm Lạc xuống xe. Phi Thuyền Nhỏ còn chạy đến bên cửa sổ chào Bắc Vũ:

- Tạm biệt chị xinh đẹp.

Nói xong thì lại nói tiếp:

- Chị, chị có thể cho em số điện thoại không?

Sau đó thì đưa cho cô một chiếc bút, rồi lại giơ tay ra, bảo cô viết lên trên.

Bắc Vũ cầm lấy bút, viết số điện thoại của mình lên lòng bàn tay trắng trẻo mồm mĩm.

Trong lúc Phi Thuyền Nhỏ vui vẻ rút tay về, thì Bắc Vũ nghiêng đầu nói với anh chàng đứng phía sau cậu nhóc:

- Chào anh nhé.

Thẩm Lạc nhìn cô, nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn em đã cho chúng tôi đi nhờ.

Bắc Vũ cười:

- Không có gì đâu, em cũng tiện đường mà.

Nói xong thì lái xe đi. Qua gương chiếu hậu, cô trông thấy Phi Thuyền Nhỏ đang cố vẫy tay với cô, còn người bên cạnh thì vẫn không có biểu cảm gì cả.

- Bố, con xin số điện thoại của chị giúp bố rồi nè. Bố ghi lại đi, để còn hẹn chị ấy đi ăn cơm.

Đợi Bắc Vũ đi xa rồi, Phi Thuyền Nhỏ mới vui vẻ nói với Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc ngồi xồm xuống, nói với cậu bé:

- Sau này con đừng làm như vậy nữa.

- Vì sao ạ? Các bác đều bảo bố là khúc gỗ nên không tìm được vợ. Con chỉ muốn giúp bố thôi mà. - Phi Thuyền Nhỏ không hiểu.

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi nói nhỏ:

- Con làm như thế, bố sẽ xấu hổ.

- Xấu hổ?

Phi Thuyền Nhỏ nghĩ một chút mới hiểu được nghĩa của từ này. Cậu nhóc nhìn mặt bố mình, rồi giơ bàn tay mồm mĩm lên nhéo:

- Xấu hổ thì phải đỏ mặt chứ? Vừa nãy con có thấy bố đỏ mặt đâu?

Phi Thuyền Nhỏ năm tuổi cảm thấy rất buồn. Nói theo lời của các bác, thì bố bé vẫn luôn trung bộ mặt như lá bài, làm sao mà bé biết bố có xấu hổ hay không chứ?

Thẩm Lạc lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng liếc qua dãy số trên tay Phi Thuyền Nhỏ, rồi vừa lau tay cho cậu nhóc vừa nói:

- Vừa rồi bố bảo cho con làm thêm bài tập, là để ngăn con lại, con không hiểu hả?

Phi Thuyền Nhỏ nghĩ nghĩ, rồi thở dài như ông cụ non:

- Có thể là do con mới có năm tuổi thôi.

Thẩm Lạc cũng cười vì bộ dạng này của cậu nhóc. Anh lau tay cho cậu nhóc xong, thì xoa đầu cậu:

- Đi mua đồ chơi thôi.

Phi Thuyền Nhỏ nắm tay anh, hiển nhiên vẫn chưa chịu bỏ qua:

- Bố, bố thật sự không định hẹn chị ấy ăn cơm hả?

Thẩm Lạc không nói gì.

Phi Thuyền Nhỏ lại tiếp tục tự quyết định:

- Con thấy chị ấy rất tốt. Mà bố còn quen chị ấy nữa.

Thẩm Lạc hỏi:

- Sao con lại thấy chị ấy tốt?

Phi Thuyền Nhỏ lắc đầu:

- Con không biết. Nhưng con cảm thấy chị ấy rất tốt. Bố, rốt cuộc bố thích người như thế nào?

Thẩm Lạc cúi đầu nhìn đôi mắt đen láy của cậu con trai. Anh cười khẽ, rồi chỉ xoa đầu bé chứ không trả lời. Nhưng trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh của Bắc Vũ.

Chương 18

Văn phòng của Bắc Vũ là một ngôi nhà nho nhỏ hai tầng, nằm trong một con phố cổ giữa nội thành.

Hiện tại văn phòng của cô đã có mười nhân viên. Có nhân viên mua hàng, có nhân viên tư vấn khách hàng, còn có cả hai nhà thiết kế chuyên nghiệp nữa. Vì vậy bọn cô không cần bắt chước thiết kế của người khác nữa.

Mục tiêu ban đầu khi mở văn phòng của cô rất đơn giản. Đó là kiếm được tiền và có tự do. Có tiền mới có thể thực hiện những ước mơ của mình mà người khác cảm thấy không thực tế.

Nhưng mà sau bốn năm, cô đã cảm nhận được mùi vị của sự thành công rồi.

Lúc cô về đến nhà, Giang Việt đã có mặt ở đó. Anh thuận miệng hỏi:

- Rượu mừng có ngon không?

Bắc Vũ cười:

- Biết chú rể là ai không? Chu Dục học cùng cấp III với anh đấy.

Giang Việt kinh ngạc:

- Tên học giỏi đó á!

- Chứ sao! Em còn gặp mấy người học cùng trường năm đó nữa. Bây giờ bọn họ đều trở thành tinh anh của xã hội rồi. Thấy em bán hàng trên taobao mà còn thấy mặt mặt cho trường cơ mà.

Giang Việt “xì” một tiếng:

- Chúng ta tay làm hàm nhai. Tuy chỉ là một công ty nhỏ, nhưng thu nhập cũng chẳng kém ai. Còn có công ty muốn đầu tư cho chúng ta nữa. Mấy người đó thì hay ho gì chứ?

Bắc Vũ chỉ cười chứ không nói gì. Một lát sau cô mới nói tiếp:

- À, đúng rồi. Em còn gặp Thẩm Lạc nữa. Không ngờ anh ấy lại là anh họ của Chu Dục.

Giang Việt ngạc nhiên:

- Anh cũng không biết.

Bắc Vũ nói:

- Con trai anh ấy rất đáng yêu. Chẳng giống anh ấy chút nào.

Giang Việt liếc cô:

- Lần trước em bảo là cậu ta dẫn con trai đi xem mắt. Đừng nói là em muốn làm mẹ kế đấy nhé?

- Em rảnh lắm hả!

Giang Việt hứ một tiếng:

- Mà mấy năm nay anh cũng không thấy em có bạn trai đâu. Ai cũng có cuộc sống mới rồi. Không phải em vẫn còn mơ mộng đến Thẩm Lạc đấy chứ? Hay là mang người ta ra làm hình mẫu lý tưởng?

Bắc Vũ lườm anh một cái:

- Vậy anh độc thân bao năm nay, chả nhẽ là vì Nhu Nhu của anh à?

Giang Việt gật đầu:

- Đúng vậy!

Bắc Vũ “xì” một tiếng:

- Anh tỉnh ngủ đi. Người ta sắp lấy chồng rồi.

Giang Việt nghe vậy thì hơi buồn bã, rồi lại nhanh chóng cười đùa như trước:

- Anh thích làm tình thánh đây.

Bắc Vũ lắc đầu:

- Em đi làm việc đây.

Trong khoảng thời gian này, bọn cô đang chuẩn bị cho ra mắt bộ thiết kế mùa hạ, nên ai nấy đều bận bù đầu. Đến cuối tuần, Bắc Vũ mới được nghỉ ngơi. Cô quyết định đi cắm trại.

Từ lúc lên đại học cho đến tận bây giờ, cô vẫn luôn tham gia vào các câu lạc bộ dã ngoại. Hiện tại cô đã là hội viên cao cấp của câu lạc bộ dã ngoại mà cô tham gia sau khi ra trường đi làm rồi.

Tuy lúc trước cô không thừa nhận việc Giang Việt nói cô vẫn còn nhớ thương Thẩm Lạc. Nhưng cô cũng không thể phủ nhận, tình cảm thời thiếu nữ đó đã để lại những ảnh hưởng không nhỏ trong lòng cô sau này.

Ví dụ như thích đi cắm trại, là do lần đi cắm trại cùng Thẩm Lạc, cô đã nhận ra rằng, khi hòa mình vào với thiên nhiên, thì mọi buồn phiền đều sẽ tan biến.

Thậm chí cô còn thích chụp ảnh sao trời nữa.

Thời gian nghỉ cuối tuần quá ngắn, nên Bắc Vũ quyết định đi cắm trại trên núi Vân cùng mọi người trong câu lạc bộ.

Mấy người đi cùng đều là hội viên cao cấp của câu lạc bộ. Nói đến hội viên cao cấp người ta sẽ hiểu theo hai nghĩa. Một là thời gian hoạt động trong câu lạc bộ dài, hai là số tiền đóng góp cao. Cho nên đa số người trong câu lạc bộ là người có tình trạng kinh tế khá giả và thật sự yêu thích thiên văn.

Vì trong câu lạc bộ không chia theo từng tổ riêng, nên Bắc Vũ cũng không biết mấy người đi cùng.

Đi dã ngoại là một con đường dễ làm quen với người khác phái. Nhưng những mối quan hệ nam nữ trong cái vòng tròn này, cũng khá là rắc rối. Thậm chí còn có không ít những mối quan hệ qua đường.

Bắc Vũ cũng khá xinh đẹp, biết cách ăn mặc, lại hay đi một mình, tất nhiên sẽ trở thành đối tượng săn đón của đám nam giới.

Tuy nhiên, nhìn cô thì có vẻ rất sôi nổi, nhưng thực tế là rất có chủ kiến, không để ai làm phiền mình cả.

Nhưng mà trong câu lạc bộ có một anh chàng vẫn luôn theo đuổi cô. Cả đội đi lên đến đỉnh núi rồi, anh ta cũng vẫn quấn quýt lấy cô, làm cô thấy phiền. Vì vậy nhân lúc mọi người vẫn còn ngồi quanh lửa trại, cô đã cầm lấy máy ảnh đi mất.

Số lần cô đến núi Vân cũng không nhiều lắm. Ngoài lần đầu tiên hồi cấp III ra, thì cô cũng chỉ quay lại đây hai ba lần thôi.

Cô trèo lên tảng đá lớn kia, đang lắp máy ảnh vào chiếc giá ba chân, thì một giọng nói phiền phức vang lên:

- Bắc Vũ, em ra đây làm gì thế?

Người đi tới chính là anh chàng vẫn luôn theo đuổi Bắc Vũ. Anh ta tên là Trần Gia. Nhưng cách theo đuổi của anh thì không hề có thành ý gì cả. Lời nói,

hành vi lỗ mãng, có thể nói là không có chút chân thành nào. Còn nói trắng ra thì là muốn kéo cô lên giường.

Bắc Vũ không cần nhìn cũng thừa biết mục đích của anh ta.

Cô không rảnh để chơi với anh ta.

Trần Gia trèo lên tảng đá:

- Không ngờ trên đỉnh núi lại có chỗ như thế này.

Anh ta đi tới bên cạnh Bắc Vũ, rồi cười nói:

- Em xem cái tảng đá này có giống cái giường không?

- Không giống.

Trần Gia cười khẽ, rồi ghé sát vào cô:

- Đêm nay thật là đẹp. Đột nhiên anh lại nhớ tới một bài thơ.

Nói xong thì bắt đầu tụng kinh:

- Lặng thầm thả bước sông Ngân

Sao bay tâm hận mây vãn sắc hoa

Ô thước mấy nhịp cầu qua

Gió vàng sương ngọc chia xa nẻo nùng

Nhu tình mộng ảo tương phùng

Nhân gian vô số... ai chung lối về

Há chi tạo nghĩa phu thê

Cần chi khuya sớm đề huề bên nhau...⁽¹⁾

Bắc Vũ liếc anh ta một cái:

- Không ngờ anh Trần lại văn nhã như vậy.

Trần Gia cầm lấy tay cô:

- Em không thấy “Gió vàng sương ngọc chia xa nẻo nùng” rất hợp với hoàn cảnh này sao?

Bắc Vũ đẩy anh ta ra:

- Anh Trần. Tôi đã nói rồi. Tôi không thích anh.

Trần Gia nghiêm mặt:

- Đều là người lớn cả rồi. Ở đây chỉ có hai chúng ta, em giả vờ làm gì nữa? Để anh đợi lâu như vậy cũng đủ rồi chứ?

Nói xong thì xông tới ôm lấy cô, định hôn cô.

Bắc Vũ nghiêm mặt, rồi thẳng tay cho anh ta một cái tát.

Trần Gia bị đánh bất ngờ thì bỏ cô ra, rồi giận dữ quát lên:

- Bắc Vũ, mày bị điên à? Đừng giả vờ trong sạch với tao. Mày như thế nào tao đều biết cả rồi. Mới học cấp III đã nát rồi, bây giờ còn giả vờ với ai nữa? Mày không nhìn lại cái mặt mày đi. Nói giá đi, tao cho mày tiền.

Sự ân cần lúc trước đã bị một cái tát đánh về nguyên hình.

Bắc Vũ xem thường:

- Cho dù tôi có không ra gì, cũng không thềm cái loại như anh. Một người gần ba mươi tuổi mà vẫn phải dựa vào bố mẹ. Không có bố mẹ anh, thì chắc trong túi anh cũng chẳng có nổi một xu nữa.

Trần Gia là con nhà khá giả. Trên danh nghĩa thì anh ta có mở một công ty, nhưng thực ra nó chỉ là cái mác để đi tán gái thôi. Nhưng cũng chỉ lừa được mấy cô gái ngây thơ, không biết gì thôi. Còn như Bắc Vũ đã nhìn rõ anh ta từ lâu, nên cũng không thềm để ý.

Trần Gia thẹn quá hóa giận, xông tới ôm cổ cô:

- Con ranh này!

Trong lúc Bắc Vũ đang giãy dụa, một giọng nói của con nít vang lên:

- Bố ơi! Chỗ tảng đá có người rồi, chúng ta đi chỗ khác nhé!

Giọng nói quen thuộc này làm Bắc Vũ giật mình. Nhưng sắc trời đã tối, lại thêm cây cối mùa hạ rất rậm rạp, nên cô quay lại cũng không nhìn thấy ai.

Cô không nghĩ được nhiều, chỉ nhân lúc Trần Gia thả tay, thì đẩy anh ta ra, rồi kêu lên:

- Thảm Lạc, Thảm Lạc!

- Ô! Bố ơi, có người gọi bố kia. Nghe giọng quen quen nữa!

Cùng với tiếng trẻ con lạnh lạnh, là hai người một lớn một nhỏ đi ra khỏi rừng cây.

Trần Gia vẫn đang tức giận. Trông thấy bố con Thảm Lạc, thì kéo Bắc Vũ lại, rồi nói:

- Nhìn gì mà nhìn? Người ta đánh dã chiến cũng dám mang con đến xem. Mau đi đi.

Bắc Vũ thấy Thảm Lạc thờ ơ đứng đó, thì lại gọi tiếp:

- Thảm Lạc! Em là Bắc Vũ.

Tuy tên Trần Gia này không làm gì được cô, nhưng có thể tìm được người giúp đỡ thì cũng tốt.

Lúc này Phi Thuyền Nhỏ đã nhận ra cô, cậu nhóc vui vẻ nói:

- Bố, là chị xinh đẹp lần trước đấy. Chị ơi, chị đang làm gì đó? Đánh đã chiến là sao ạ?

Lúc này mà cười thì thật sự không thích hợp. Nhưng Bắc Vũ vẫn cảm thấy buồn cười.

Có người ở đây, Bắc Vũ cũng không sợ gì nữa. Cô hung hăng đánh vào mặt anh ta.

Trần Gia bị đánh bất ngờ thì lão đảo lùì lại phía sau.

Bắc Vũ nhân cơ hội này cầm lấy máy ảnh và giá ba chân, nhảy xuống dưới.

Tên Trần Gia kia cũng nhảy xuống theo, định bắt lấy cô. Nhưng lại bị Thẩm Lạc chặn lại.

- Tao không cần biết mày là ai. Nhưng đây là chuyện riêng của tao và nó. Mày cút sang một bên đi!

Anh ta nói bằng giọng rất hung dữ, làm Phi Thuyền Nhỏ mím môi:

- Bố ơi, chú này thật hung dữ.

Thẩm Lạc cúi đầu xoa đầu cậu nhóc, rồi nhẹ nhàng nói:

- Không cần sợ.

Sau đó mới quay lại nhìn Bắc Vũ, thản nhiên hỏi:

- Có cần báo cảnh sát không? Dưới chân núi có đồn cảnh sát, đi lên đây cũng nhanh thôi. Tôi có thể làm nhân chứng cho em.

Trần Gia vừa nghe thấy vậy, thì lập tức đổi sắc mặt:

- Hai người biết nhau à? Vừa nãy tôi chỉ đùa thôi mà.

Bắc Vũ cười mỉa mai:

- Vừa rồi tôi đánh vào mặt anh cũng chỉ là đùa thôi nhỉ?

Trần Gia nói:

- Đúng vậy! Chỉ là đùa thôi mà.

Nói xong thì vội vàng chạy đi mất.

Bắc Vũ nhếch môi, khinh bỉ loại người nhát gan như anh ta.

Thật ra cô cũng biết anh ta không dám làm gì cô. Bởi vì chỉ cần cô kêu lên, là cả đoàn đều nghe thấy.

Hơn nữa, cho dù có đánh nhau, cũng chưa chắc cô đã thua. Chỉ là không hay ho gì thôi.

Nhưng dù sao thì gặp phải loại chuyện thế này, tâm trạng cũng không thể tốt được.

Thật là hồng bét.

May mà có Thẩm Lạc ở đây. Chỉ một câu nói băng quơ của anh đã làm tâm trạng nát bét của cô trở nên tốt hơn.

Cô hỏi:

- Hai người cũng đi cắm trại hả?

Thẩm Lạc cầm máy ảnh trong tay, trên cổ hai bố con đều đeo kính viễn vọng. Chắc là định đến chỗ tảng đá ngắm sao.

Phi Thuyền Nhỏ không hề bị ảnh hưởng bởi chuyện vừa rồi. Cậu nhóc vui vẻ trả lời cô:

- Em với bố đi ngắm sao.

Sau đó lại giơ tay chỉ sang một phía.

- Đài thiên văn của bố em ở bên kia kia. Em ở trong đài thiên văn, không cần đi cắm trại.

Lần trước Bắc Vũ đến núi Vân là năm ngoái. Cô cũng từng nghe mấy người trong câu lạc bộ nói là trên núi mới xây một đài thiên văn tư nhân. Có người muốn vào trong đó ngắm sao, nhưng lại bị chủ nhà từ chối.

Hóa ra nó là của Thẩm Lạc.

Cô là một thương nhân, nên khi nghe vậy thì suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô là, xây một đài thiên văn trên núi thì cần bao nhiêu tiền?

Không muốn quay lại chỗ cắm trại nữa, nên cô nghĩ một lát rồi hỏi:

- Vậy chị có thể ở nhờ một đêm không?

Tuy là nói với Phi Thuyền Nhỏ, nhưng thật ra là đang hỏi Thẩm Lạc.

Dù sao thì trẻ con cũng không thể quyết định được việc này.

Nhưng mà Thẩm Lạc lại không trả lời cô. Anh dắt Phi Thuyền Nhỏ tới chỗ tảng đá.

Phi Thuyền Nhỏ là một cậu bé thích những chỗ náo nhiệt. Nhưng cậu nhóc cũng biết là bố mình không thích cho người lạ đến đài thiên văn.

Nhưng mà bố cũng biết chị mà. Chắc là không phải người lạ nhỉ.

Cậu nhóc đợi mãi mà không thấy Thẩm Lạc nói gì, nên đi theo anh một lát, rồi mới kéo tay anh nói nhỏ:

- Bố ơi. Chị ấy hỏi bố có thể cho chị ấy ở nhờ không kia.

Thẩm Lạc bế con trai lên tảng đá, rồi thản nhiên nói:

- Có phòng trống.

Bắc Vũ sững sốt một lát mới hiểu ra, rồi vội vàng cảm ơn. Cô chạy về lều thu dọn đồ.

Quay về chỗ cắm trại, tên Trần Gia kia vẫn đang cười đùa với mọi người như chưa hề xảy ra việc gì cả.

Bắc Vũ bĩu môi, rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Đội trưởng thấy vậy thì hỏi cô:

- Bắc Vũ, em đi đâu đấy?

Bắc Vũ nói:

- Em đi lên đài thiên văn trên núi.

- Cái đài thiên văn tư nhân kia hả? Người ngoài không được vào đó cơ mà?

- Em quen chủ của nó.

- Thật hả? Nghe nói bên trong toàn máy móc tiên tiến. Em có thể hỏi người ta cho bọn anh đi cùng không?

Bắc Vũ cười gượng:

- Thật ra cũng không phải quen lắm. Lây sự hiểu biết của em về anh ấy, thì hẳn là sẽ không đồng ý.

Đội trưởng bĩu môi:

- Cũng phải. Bọn anh đến đó hỏi mấy lần mà đều bị từ chối cả. Vậy em phải cẩn thận đấy. Có việc gì thì gọi cho anh.

Bắc Vũ gật đầu:

- Bọn anh chơi vui vẻ nhé!

Khi cô công ba lô đến chỗ tảng đá, thì Thẩm Lạc đã thu dọn đồ đạc. Cô ngạc nhiên hỏi:

- Hai người định về hả?

Năm đó anh thức cả một đêm cơ mà. Bây giờ còn chưa được một tiếng.

Phi Thuyền Nhỏ trả lời cô:

- Vì em phải đi về ngủ. Trẻ con mà ngủ muộn thì không cao được.

Cậu nhóc vừa nói vừa đi tới, giơ tay ra phía Bắc Vũ.

Bắc Vũ cười, rồi ôm cậu nhóc xuống.

Là một người không có dự định về hôn nhân và gia đình, Bắc Vũ cũng không thích trẻ con.

Nhưng chỉ sau mấy lần gặp gỡ, cô lại rất thích cậu nhóc nhà Thẩm Lạc.

Hóa ra một đứa bé xinh xắn, lại biết ăn nói, sẽ đáng yêu như vậy.

Cũng không biết Thẩm Lạc dạy dỗ con trai như thế nào nữa.

Cô quay lại nhìn Thẩm Lạc. Lần đầu tiên cảm thấy tò mò về mẹ của Phi Thuyền Nhỏ.

Từ chỗ bọn họ đứng đến đài thiên văn cũng khá xa.

Có lẽ do Thẩm Lạc ít nói, nên Phi Thuyền Nhỏ rất thích đi với Bắc Vũ. Vì cô sẽ nói chuyện với cậu bé.

Đường núi gập ghềnh, lại gần chín giờ rồi, nên Phi Thuyền Nhỏ đi được một đoạn thì không muốn đi nữa. Cậu nhóc bỏ tay Bắc Vũ ra, rồi nói với Thẩm Lạc:

- Bố, con không đi được nữa.

Bắc Vũ còn tưởng Thẩm Lạc sẽ nói mấy câu nghiêm khắc với cậu con trai. Ai ngờ anh chẳng nói gì cả, chỉ đi tới ôm cậu nhóc lên.

Phi Thuyền Nhỏ nằm trên vai anh, hỏi:

- Bố, con có nặng không?

Thẩm Lạc lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

- Không nặng, cho nên phải ăn nhiều cơm vào.

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu:

- Vậy sáng mai con sẽ ăn hai quả trứng.

Quãng đường còn lại cũng phải hơn mười phút. Tuy là không quá xa, nhưng anh vừa phải bế một đứa bé năm tuổi, vừa phải xách kính viễn vọng và máy ảnh. Bắc Vũ nhìn thôi đã thấy mệt rồi. Nhưng Thẩm Lạc lại vẫn thông dong như cũ.

Đi được một đoạn, Bắc Vũ thấy Phi Thuyền Nhỏ ngủ mất, liền mở miệng hỏi:

- Có cần em cầm kính viễn vọng và máy ảnh cho không?

Thẩm Lạc nhìn chiếc ba lô to đùng trên người cô, lạnh nhạt nói:

- Không cần.

Sau đó lại đi nhanh hơn, như để chứng tỏ là anh không mệt mỗi gì cả.

Bắc Vũ mím môi, cố gắng đuổi theo.

Đài thiên văn xây ở một chỗ khá xa trên đỉnh núi. Một mảnh sân nhỏ và một căn nhà nho nhỏ. Căn nhà nhỏ có một chiếc mái nhà hình tròn điển hình.

Nhìn có vẻ rất bình thường. Nếu... bỏ qua cái mái nhà kia, thì không khác gì mấy ngôi nhà nhỏ ở nông thôn cả.

Thẩm Lạc mở cửa ra, bật đèn lên.

Bắc Vũ đi vào theo. Tuy mảnh đất này nhỏ, nhưng cũng đầy đủ mọi thứ. Ven tường là một hàng hoa nhỏ. Bên cạnh con đường nhỏ có một giàn nho. Bên dưới dàn nho là một chiếc xích đu. Bên kia con đường là một mảnh đất trồng rau.

Trông rất ấm áp, giống hệt một ngôi nhà.

Bắc Vũ đã hiểu vì sao Thẩm Lạc không cho người khác vào trong đài thiên văn. Bởi vì đây cũng là nhà của anh.

Cô cười:

- Nhà anh thật xinh đẹp. Không khác gì chốn bồng lai.

Sống trên đỉnh núi, không có tiếng ồn ào náo nhiệt, thật sự rất giống như thoải mái.

Rất phù hợp với khí chất của Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc cũng không trả lời cô. Mà thực ra cô cũng chẳng mong chờ anh sẽ trả lời.

Người này không phải là lạnh nhạt, mà là không thích tiếp xúc với người khác mới đúng.

Cô đi theo anh vào nhà.

Trong nhà cũng rất đơn giản.

Thẩm Lạc ôm Phi Thuyền Nhỏ vào một căn phòng. Đặt cậu nhóc lên giường, cởi quần áo rồi đắp chăn cho cậu nhóc.

Động tác rất dịu dàng, không hề đánh thức cậu nhóc.

Bắc Vũ đứng cạnh cửa xem từ đầu đến cuối. Đến khi anh đóng cửa lại, mới thuận miệng hỏi:

- Một mình anh nuôi con không dễ nhỉ? Mẹ Phi Thuyền Nhỏ đâu rồi?

Thẩm Lạc nhìn cô một cái:

- Ông nội tôi năm nay đã tám mươi tuổi. Thân thể vẫn rất khỏe mạnh.

Bắc Vũ không hiểu gì hết, chỉ biết đứng đó chớp mắt.

Thẩm Lạc lại nói:

- Bởi vì ông chưa bao giờ xen vào việc của người khác.

Cô chỉ là thuận miệng thôi mà. Đột nhiên Bắc Vũ cảm thấy lúc anh không nói lời nào rất tốt.

Nhưng cô cũng có thể suy ra là, Thẩm Lạc không muốn nhắc đến mẹ của Phi Thuyền Nhỏ.

Mà Phi Thuyền Nhỏ lại tích cực tìm người yêu cho bố mình, thì chắc chắn là mẹ cậu nhóc không phải vấn đề quan trọng.

Vậy là bỏ chồng bỏ con?

Hay là mất rồi?

Nghĩ đến việc Lạc Thần cao cao tại thượng năm đó có thể gặp phải loại chuyện thế này, Bắc Vũ cũng phải cảm thán thế sự vô thường.⁽²⁾

Vẻ mặt cô đều lọt vào trong mắt Thẩm Lạc, làm anh nhíu mày. Sau đó anh giơ tay chỉ về một bên:

- Phòng khách ở bên kia.

Sau đó thì bỏ đi làm việc khác, giống như trong nhà không có ai vậy.

Bắc Vũ mở cửa phòng ra, trong phòng chỉ có một chiếc giường, không chăn, không đệm. Mà thực ra cái giường đó cũng chỉ là một tấm ván gỗ thôi.

Cô cũng không để ý. Dù sao cô cũng mang túi ngủ mà.

Cô bỏ ba lô xuống, định lấy túi ngủ ra, thì Thẩm Lạc lại đi vào. Trên tay là một bộ chăn gối.

Anh trực tiếp đi đến bên giường, để chăn lên đó, rồi quay người đi luôn.

Bắc Vũ đứng dậy nhìn ra ngoài. Không có ai cả. Không biết anh đi đâu mất.

Có con rồi mà tính cách chẳng thay đổi gì cả.

Bắc Vũ bĩu môi.

Cô trải chăn đệm ra, rồi nằm thử. Cũng rất thoải mái.

Một lát sau, Bắc Vũ mới cầm khăn mặt ra ngoài. Cô định hỏi Thẩm Lạc xem toilet ở đâu. Nhưng lại chẳng thấy ai cả. Cô thấy lạ nên đi ra ngoài cửa xem, nhưng anh cũng không ở ngoài sân.

Nếu không phải là còn một cậu nhóc đang ngủ trong phòng, thì Bắc Vũ thật sự nghĩ là mình đã gặp ma đấy.

Để một người xa lạ như cô ở trong nhà. Đúng là quá tin người mà. Cô không tìm thấy người nên phải tự đi tìm toilet.

May mà căn nhà cũng không có nhiều phòng. Toilet ở cuối hành lang.

Vì ở đây dùng bình nước nóng năng lượng mặt trời, mà hai hôm trước trời cứ mưa suốt, nên nước cũng không nóng lắm. Đến khi cô tắm xong, thì nước đã lạnh.

Thẩm Lạc vẫn chưa về.

Trong chón thâm sơn cùng cốc này, không biết anh đi làm thần tiên ở đâu nữa.

Bắc Vũ quay về phòng. Trong phòng không có TV cũng chẳng có mạng. Phi Thuyền Nhỏ lại ngủ rồi. Chỉ còn lại một mình cô.

Nhưng mà bây giờ mới có chín giờ hơn, cô không thể ngủ được.

Đối với cô, Thẩm Lạc chỉ là người cô từng yêu thâm mười mấy năm trước thôi.

Nhưng lại không phải là chỉ như vậy.

Cô không thể nói rõ được.

Nằm trên giường một lát, vẫn không thể ngủ được, nên cô quyết định đi ra ngoài một lát.

Ra khỏi cửa nhà, cô nhìn ngó xung quanh. Đột nhiên phát hiện có một con đường mòn dẫn ra đằng sau.

Cô nghĩ một lát, rồi đi theo con đường nhỏ này ra sau nhà. Sau đó cô mới phát hiện ra con đường nhỏ này rất dài, đi dưới ánh trăng mờ mịt không khác gì lọt vào tiên cảnh cả.

Bác Vũ là một người thích thám hiểm, vì vậy cô quyết định đi tiếp. Mới đi thêm được mấy bước, cô đã nghe thấy tiếng nước chảy.

Cô chậm rãi đi theo tiếng nước. Sau khi đi qua một lùm cây nhỏ, một dòng suối xuất hiện trước mắt cô.

Suối ở trên núi thì không phải việc lạ. Điều làm cô ngạc nhiên là trong dòng suối đó có người. Một anh chàng không mặc gì cả.

Bác Vũ sững sờ đứng đó. Đến khi cô định trốn đi thì đã không còn kịp nữa.

Bây giờ là trung tuần⁽³⁾ tháng sáu, thời tiết ban ngày thì vẫn nóng bức, nhưng đến đêm thì lại rất mát mẻ. Mà nước suối ở trên núi thì vô cùng lạnh. Vậy mà Thảm Lạc vẫn có thể tắm được trong đó.

Dòng suối này không sâu. Khi anh đứng thẳng người, thì nước chỉ đến eo thôi.

- Em... em không biết là anh tắm ở đây.

Bác Vũ ấp úng nói. Hiện giờ cô đi thì không được, ở lại cũng chẳng xong.

Ngược lại Thảm Lạc lại rất bình tĩnh. Động tác trên tay cũng không hề dừng lại. Giống như anh không thèm để ý đến việc có một cô gái xông vào lúc mình đang tắm vậy.

Anh chỉ nhìn cô một cái, rồi lại cụp mắt xuống tiếp tục việc của mình.

Có lẽ là đã tắm xong. Thảm Lạc lấy khăn mặt lau tóc, rồi đứng dậy đi lên bờ.

Đầu Bác Vũ dừng hoạt động mất mấy giây. Đến khi mặt nước sắp thấp hơn eo Thảm Lạc, cô mới cuống quýt quay người đi.

Nếu là người khác để lộ cơ thể công khai như vậy, thì cô sẽ khẳng định anh ta là tên lưu manh. Nhưng đây lại là Thảm Lạc. Từ lúc cô đến đến tận bây giờ, anh vẫn rất bình tĩnh, tựa như việc để lộ cơ thể trước mặt một cô gái là một việc bình thường.

Anh không hề thấy xấu hổ, lúng túng, không có chút cảm xúc nào cả. Vĩnh viễn đều là vẻ mặt lạnh nhạt, bình tĩnh đó.

Bắc Vũ cảm giác là anh đang mặc đồ. Một lúc lâu sau, cô mới lặng lẽ nghiêng đầu nhìn. Khi thấy anh đã mặc quần rồi, thì cô mới quay người lại.

Lúc này Thẩm Lạc vẫn chưa mặc áo. Anh đang lau tóc.

Dù là mười mấy năm trước hay bây giờ, thì cô vẫn nghĩ là anh rất gầy. Không ngờ anh lại có cả cơ bụng.

Bắc Vũ vẫn luôn cảm thấy hai từ gọi cảm không hợp với Thẩm Lạc. Nhưng giờ phút này, cô lại muốn dùng từ này để miêu tả anh.

Trái với sự bình tĩnh của Thẩm Lạc, Bắc Vũ thấy hơi xấu hổ. Cô gãi đầu:

- Nước không lạnh hả?

Thẩm Lạc mặc áo xong, thì đi tới chỗ cô cùng với một luồng hơi lạnh, lờ lờ ít ý nhiều:

- Không lạnh.

Bắc Vũ rùng mình một cái, rồi cười gượng:

- Cơ thể anh thật tốt.

Thẩm Lạc nhìn cô một cái, rồi đi về.

Bắc Vũ đuổi theo anh. Cô vừa đi vừa nói giỡn:

- Bây giờ vẫn còn sớm, em không ngủ được, nên đi ra ngoài xem. Không ngờ lại được chứng kiến cảnh trai đẹp tắm rửa.

Hiển nhiên Thẩm Lạc không quan tâm đến lời đùa giỡn của cô.

Bắc Vũ xoa mũi.

Cô đi theo anh về nhà. Anh đi vào phòng Phi Thuyền Nhỏ trước, rồi mới đi lên lầu.

Bắc Vũ đang nhàm chán, nên cũng đi theo.

Cô đi theo anh vào phòng quan sát. Phòng quan sát này lại chia làm tầng trên tầng dưới. Bên dưới đặt mấy chiếc máy tính và máy chiếu. Bên trên là mái vòm đặt kính thiên văn.

Đây cũng là khu vực cấm của anh. Nhưng khi Bắc Vũ đi vào, anh cũng không có ý ngăn cản.

Vậy nên Bắc Vũ cũng thoải mái hơn.

Cô nhớ tới hành vi bám đuôi của mình lúc trước. Có phải là anh cũng biết cô đi theo, nhưng không thèm để ý không?

Nghĩ vậy, cô lại thấy xấu hổ vì hành vi của mình năm đó.

Cô đi lên chỗ mái vòm cùng anh. Khi trông thấy hai chiếc kính thiên văn khổng lồ, thì cô kinh ngạc nói:

- Em có thể nhìn thử không?

Thẩm Lạc không nói gì, nhưng lại bầm nút mở mái vòm ra. Bầu trời lộ ra từng chút một.

Bầu trời đêm nay khá đẹp. Trăng tròn, sao thưa, bầu trời sâu thăm thẳm.

Trong lúc Bắc Vũ đang xuýt xoa, Thẩm Lạc bắt đầu điều chỉnh hai chiếc kính thiên văn. Sau đó anh vẫy tay gọi cô.

Bắc Vũ đi tới. Cô hơi khom lưng xuống, con mắt nhìn vào ống kính.

- Thật rõ ràng!

Cô nhìn một lát, rồi thuận miệng nói:

- Anh có nhớ hồi lớp 12 đi cắm trại cùng bọn Giang Việt không? Hồi đó anh đã dạy em mấy chòm sao đấy. Orion, gì đó đều là anh dạy em cả.

Cuối cùng Thẩm Lạc cũng không tiếc chữ như vàng nữa. Nhưng giọng anh cũng vẫn nhạt như nước:

- Tôi chỉ dạy em chòm sao Orion và Tam giác mùa đông thôi.

Bắc Vũ nhíu mày, cũng không để ý lắm:

- Thế hả? Trí nhớ của anh thật tốt!

Thẩm Lạc không nói gì.

Sau khi xem xong, trên đường đi xuống dưới nhà, Bắc Vũ vô tình trông thấy một bức ảnh chụp sao trời. Bởi vì nó quá xinh đẹp, nên cô đã bị hấp dẫn ngay lập tức. Cô tò mò tiến lại gần, thì mới trông thấy chữ ký là Pluto.

Vì cô cũng thích chụp sao trời, nên cũng có nghe nói đến vị nhiếp ảnh gia này. Đây là một nhiếp ảnh gia Trung Quốc nổi tiếng về bầu trời sao. Những tác phẩm của ông ấy thường xuyên được xuất hiện trên tạp chí địa lý quốc gia. Nghe nói giá bán đấu giá ở Bắc Kinh là hơn một triệu cơ đấy.

- Anh cũng thích Pluto hả?

Thẩm Lạc bâng quơ “ừ” một tiếng.

- Em rất thích ông ấy đấy.

- Thế à?

Bắc Vũ nhớ ra anh làm về thiên văn, nên lại hỏi tiếp:

- Anh có quen ông ấy không?

- Quen.

Bắc Vũ vốn chỉ thuận miệng hỏi thôi. Nhưng nghe thấy anh nói vậy thì mừng rỡ:

- Vậy khi nào anh giới thiệu em cho ông ấy nha?

Thẩm Lạc liếc cô một cái:

- Ủ.

Sau cuộc nói chuyện này, Bắc Vũ mới phát hiện, hóa ra Thẩm Lạc cũng không phải người lạnh lùng như cô nghĩ.

Tuy anh không thích nói chuyện, lúc trả lời cô thì giọng điệu cũng rất lạnh lẽo. Nhưng anh vẫn cho cô ở nhờ, còn cho cô mượn chăn, cho cô dùng kính thiên văn để ngắm sao, thậm chí còn đồng ý sẽ giới thiệu cô cho Pluto nữa.

Có thể nói anh ấy là một người tốt.

Có lẽ có một số người từ khi sinh ra đã ít nói, không thích tiếp xúc với người khác rồi.

Suy nghĩ này làm cô vui vẻ:

- Không còn sớm nữa, em đi ngủ đây. Anh ngủ ngon nhé!

Thẩm Lạc gật đầu, đưa cô tới cửa, rồi mới nói:

- Ngủ ngon.

Đêm đó Bắc Vũ ngủ rất ngon lành. Sáng ra cô bị đánh thức bởi tiếng chim hót bên ngoài.

Cô lấy đồng hồ ra xem, vậy mà đã gần chín giờ rồi.

Cô vươn vai một cái rồi đi ra ngoài. Trong phòng khách chỉ có mình Phi Thuyền Nhỏ. Cậu nhóc đang ngồi dưới đất chơi Lego. Khi trông thấy Bắc Vũ thì cười tủm tỉm chào cô:

- Chào chị!

- Chào Phi Thuyền Nhỏ! Bố em đâu?

Cô nhìn trái nhìn phải mà không thấy Thẩm Lạc, nên thuận miệng hỏi thêm.

Phi Thuyền Nhỏ chỉ vào căn phòng ngủ chính trong hành lang:

- Bố em ở trong phòng. Chị đừng vào đó quấy rầy bố. Cả ngày hôm nay bố em sẽ ở trong đó, không ra ngoài đâu.

Bắc Vũ sững sốt:

- Bố em làm việc hả?

Phi Thuyền Nhỏ lắc đầu:

- Không đâu. Hôm nay là một ngày đặc biệt của bố em. Năm nào bố cũng sẽ nhốt mình trong phòng như vậy. Không cho ai vào đó cả.

Có vẻ là một ngày buồn, chẳng lẽ là ngày giỗ của mẹ Phi Thuyền Nhỏ?

Bắc Vũ hỏi dò:

- Phi Thuyền Nhỏ, mẹ em đâu?

Phi Thuyền Nhỏ rất bình thản với vấn đề này:

- Em không có mẹ.

Bác Vũ do dự một lát, rồi lại hỏi nhỏ:

- Mẹ em ở trên thiên đường hả?

Phi Thuyền Nhỏ lắc đầu:

- Em không biết. Dù sao em cũng không có mẹ. Bố nói em là con của một mình bố.

Bác Vũ gạch bỏ suy nghĩ ban đầu. Nếu Thẩm Lạc không quên được vợ mình, thì chắc chắn sẽ kéo cả con trai đi tương nhớ chứ. Vậy nghĩa là hôm nay không phải ngày giỗ của mẹ Phi Thuyền Nhỏ.

Mà nghe Phi Thuyền Nhỏ nói vậy, cô lại thấy nghi ngờ cậu nhóc này là kết quả của Thẩm Lạc và công nghệ cao hơn.

Dù sao cô cũng không thể tưởng tượng nổi cảnh Thẩm Lạc kết hôn, rồi sinh con.

Cô nhìn cậu nhóc ngồi trên mặt đất, lo lắng:

- Vậy hôm nay em ăn cái gì?

Phi Thuyền Nhỏ chỉ vào cái bàn ăn gần đó.

Bác Vũ đi tới nhìn. Trên bàn có bốn năm món ăn, vẫn còn bốc hơi. Chắc là mới làm xong. Bên cạnh là một chiếc nồi cơm điện và một lò vi sóng.

Không thể phủ nhận, Thẩm Lạc là một ông bố tốt. Cho dù ở trong thời điểm này, anh cũng lo liệu mọi việc rất chu đáo, không để cho con trai bị đói khi mình đi vắng.

Có năm món ăn, hiển nhiên một đứa bé không thể ăn hết được.

Phi Thuyền Nhỏ đột nhiên nhớ ra gì đó:

- Chị. Chị phải về hả?

Bác Vũ gật đầu:

- Lát nữa chị sẽ về.

Phi Thuyền Nhỏ bỏ đồ chơi xuống, đứng dậy đi đến bên cạnh cô. Cậu nhóc kéo tay cô làm nũng:

- Chị, chị để mai về được không? Hôm nay không có ai chơi với em cả. Em rất buồn.

Cho dù lúc nhỏ Bác Vũ không trải qua sự cô đơn, nhưng cô cũng biết trẻ con rất sợ cô đơn.

Nhìn ánh mắt mong đợi của Phi Thuyền Nhỏ, cô không đành lòng từ chối:

- Được rồi. Vậy hôm nay chị sẽ chơi với em.

Phi Thuyền Nhỏ rất vui vẻ:

- Vậy chị đi đánh răng đi. Bố em nướng bánh và luộc trứng rồi.

Thời tiết hôm nay khá đẹp. Tuy đang ở giữa tháng sáu, nhưng trên đỉnh núi vẫn rất mát mẻ.

Bác Vũ ăn sáng xong, thì dẫn Phi Thuyền Nhỏ đi bắt bướm quanh núi.

Đến tận giữa trưa, cánh cửa phòng Thẩm Lạc cũng vẫn đóng chặt như trước. Đúng như lời Phi Thuyền Nhỏ nói, anh sẽ ở trong đó cả ngày. Không biết trong phòng có gì ăn không nữa.

Bác Vũ hâm nóng thức ăn rồi bày lên bàn, rồi gọi Phi Thuyền Nhỏ đến ăn cơm. Cô hỏi nhỏ:

- Bố em thật sự không ra ăn cơm hả? Hay để chị đi gọi bố em nhé?

Phi Thuyền Nhỏ nhanh chóng lắc đầu, câu từ chính nghĩa:

- Bố em bảo không được quấy rầy bố. Chúng ta phải tôn trọng quyết định của bố.

- ...

Được rồi. Cô chỉ lo anh ấy đói thôi mà.

Mấy món ăn gia đình đơn giản, nhưng sắc, vị, hương đều đủ cả. Dù đã bị hâm nóng lại một lần nhưng cũng không bị ảnh hưởng gì.

Phi Thuyền Nhỏ thấy Bác Vũ ăn ngon lành, thì đặc ý:

- Em thích nhất là món thịt kho tàu bố làm. Chị, nếu mai chị chưa về, thì em sẽ bảo bố làm cho chị ăn nhé. Cả món canh gà hầm nấm cũng ngon nữa.

Bác Vũ tò mò:

- Bố con em vẫn luôn ở đây à?

Phi Thuyền Nhỏ lắc đầu:

- Em được nghỉ hè nên bố dẫn em lên núi ngắm sao. Nếu trời không mưa, thì bầu trời sao tháng sáu, tháng bảy rất đẹp.

Cậu nhóc nói chuyện như người lớn, mà giọng nói lại mềm mại, nghe rất thú vị.

Phi Thuyền Nhỏ nhìn Bác Vũ:

- Chị, công việc của chị có bận lắm không?

Bác Vũ nhưn mày:

- Cũng tạm ổn.

- Vậy chị ở lại đây mấy ngày nữa được không? Em rất thích chị.

Cậu nhóc có ý định gì, Bắc Vũ đều nhìn rõ cả. Cô chớp mắt:

- Phi Thuyền Nhỏ, em muốn bố em lấy vợ lắm hả? Em không sợ sẽ gặp phải một bà mẹ kế độc ác như trong truyện cổ tích sao?

Mắt Phi Thuyền Nhỏ sáng lên, rồi lại xám xịt xuống. Cậu nhóc không trả lời cô ngay, mà mãi một lúc sau, mới nói bằng giọng ngập ngừng:

- Lúc em đi mẫu giáo, bố chỉ có một mình thôi. Em sợ bố sẽ cô đơn. Với cả người lớn đều bảo bố không bình thường, vì đã lớn tuổi rồi mà còn không có vợ. Em không muốn bố bị người khác nói như vậy.

Bắc Vũ cười khẽ. Cậu nhóc này còn rất tâm lý.

Phi Thuyền Nhỏ nói xong thì lại nghiêm túc nhìn cô:

- Bố em thật sự rất tốt mà. Bố chỉ không thích nói chuyện, cũng không biết dỗ dành con gái thôi. Chị có muốn thử thích bố em một chút không?

Cậu nhóc nhìn cô bằng ánh mắt mong chờ, giống hệt như con nai vàng ngo ngác, làm Bắc Vũ không thể nói được gì.

Cô mỉm cười với nhóc:

- Phi Thuyền Nhỏ. Chị thấy bố em rất thông minh, nên chắc hẳn bố em cũng không cần em quan tâm mấy chuyện thế này đâu.

Phi Thuyền Nhỏ không nhận được đáp án mong đợi, thì mím môi:

- Vậy chị có thể ở lại thêm cả ngày mai nữa không? Mai bố sẽ không nhốt mình trong phòng nữa đâu.

Cậu bé quyết định phải chế tạo một cơ hội cho bố và chị ấy ở chung với nhau. Dù sao chị ấy cũng là người đầu tiên bố cho vào trong nhà mà.

Bắc Vũ cười:

- Chị sẽ suy nghĩ nhé!

Trẻ con rất ngây thơ, nên cô không thể để cho cậu nhóc quá nhiều hy vọng. Dù những tình cảm cô dành cho Thẩm Lạc đã bị dập tắt từ lâu, thì nó cũng có thể bị chôn lại. Nhưng Thẩm Lạc thì lại không thích cô.

Cô không còn là cô bé vô tư theo đuổi người mình thích không biết mệt mỏi kia nữa.

Loại tình cảm mãnh liệt đó, sợ là sẽ không bao giờ xuất hiện nữa. Hơn nữa cô cũng không định làm mẹ kế. Bởi vì cô là người không thích sự phiền phức.

Cho dù cô rất thích Phi Thuyền Nhỏ.

Một ngày trôi qua trong nháy mắt.

Bắc Vũ và Phi Thuyền Nhỏ trở nên rất quen thuộc. Cô rất thích cậu bé này. Vừa thông minh, hoạt bát, vừa hiểu chuyện.

Cô không thể không kính nể Thẩm Lạc, vì anh có thể dạy dỗ được một cậu con trai đáng yêu như vậy.

Trẻ con đi ngủ rất sớm. Chưa đến chín giờ, Phi Thuyền Nhỏ đã buồn ngủ rũ rời rồi. Bắc Vũ thấy vậy thì vội vàng cho cậu nhóc đi ngủ.

Phi Thuyền Nhỏ chưa đến năm tuổi đã biết tự chăm sóc bản thân rồi. Cậu bé tự đi tắm và thay quần áo. Sau đó thì trèo lên giường, chúc Bắc Vũ ngủ ngon, và ngủ mất.

Bắc Vũ chơi với cậu bé cả ngày cũng thấy mệt mỏi. Cô cũng đi tắm trước khi trèo lên giường.

Lúc đi về phòng, ánh mắt cô không lại liếc sang cánh cửa kia.

Tuy lời Phi Thuyền Nhỏ nói vẫn văng vẳng bên tai, nhưng cô chỉ do dự một chút, rồi đi tới đó.

Cô gõ cửa nhưng không ai trả lời.

Bắc Vũ thử vặn tay nắm cửa, kẹt một tiếng, cửa phòng không khóa.

Bắc Vũ cẩn thận đi vào trong. Mùi rượu đập vào mặt cô.

Căn phòng không lớn, chỉ có một chiếc giường và một chiếc tủ nhỏ. Cả căn phòng chỉ bật một chiếc đèn nhỏ, nên rất mờ mịt.

Thẩm Lạc ngồi trên ghế mây. Trước mặt là mấy chiếc mô hình tên lửa, mà dưới chân anh là mấy chai rượu rỗng.

Bắc Vũ nhíu mày: uống cả ngày hôm nay hả?

Cô đi tới, lo lắng hỏi:

- Anh có sao không?

Sắc mặt Thẩm Lạc tái nhợt. Khi nghe thấy cô nói thì mới mở mắt ra.

Trong suy nghĩ của Bắc Vũ, ánh mắt của Thẩm Lạc luôn lạnh nhạt, xa cách, giống hệt con người anh. Nhưng giờ phút này, đôi mắt kia đang đỏ bừng, tràn ngập đau thương, giống như một đứa trẻ cô đơn.

Phụ nữ vốn có lòng thương hại.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy ánh mắt đó của anh, Bắc Vũ cảm thấy bức tường trong lòng mình đang sụp đổ.

Cô cúi người xuống, cầm tay anh, rồi hỏi:

- Anh làm sao vậy?

Thẩm Lạc không nói gì, mà chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy.

Ánh mắt của Thẩm Lạc dần dần động lại. Anh bình tĩnh nhìn cô. Ngay khi Bắc Vũ định đứng dậy, thì anh đột nhiên hôn lên môi cô.

Đối với Bắc Vũ, Thắm Lạc là giấc mơ thời thiếu nữ của cô. Tuy giấc mơ đó rất ngắn ngủi, cô cũng tỉnh lại từ lâu rồi.

Nhưng mà mấy năm nay, cô chưa hề gặp lại giấc mơ như vậy nữa.

Cũng không thích thêm ai cả.

Cho nên khi giấc mơ nhiều năm trước đến gần, cô đã quên mất là phải tránh đi, mà cô cũng không muốn tránh đi.

Huong chi, lúc này anh ấy đang yếu ớt như vậy, yếu ớt đến mức làm cô muốn ôm lấy anh ấy.

Mà cô cũng đã làm như vậy.

Khi cô ôm lấy anh, cả người Thắm Lạc đều cứng đờ lại. Rồi sau đó anh cũng giơ tay ôm lấy cô.

Rõ ràng cả người anh toàn là mùi rượu, nhưng Bắc Vũ lại không thấy phản cảm.

Cô chưa từng hôn ai cả. Nụ hôn không có kỹ xảo này lại làm cho thấy mê say, dù trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi.

Cô ôm cổ anh, dựa vào ngực anh, cũng hôn lại anh.

Mọi việc sau đó lại trôi chảy đến kỳ lạ.

Bắc Vũ nghĩ, có lẽ nam nữ trưởng thành đều dễ bị bản năng chi phối. Khi yếu ớt thì Thắm Lạc cao ngạo cũng cần đến sự ấm áp. Còn cô thì đã vẽ được dấu chấm kết thúc muộn màng cho giấc mơ của mình.

Ai nấy đều vui vẻ.

Điều không vui duy nhất là, khi Thắm Lạc đề lên người cô, cô rất đau đớn. Nhưng cô không thể yêu cầu một người đàn ông đang đau khổ, phải biết thương hương tiếc ngọc được.

Điều duy nhất cô có thể làm là cắn chặt môi, ôm lấy anh.

Mà từ đầu tới cuối, Thắm Lạc cũng không nói với cô một lời nào cả. Chỉ có đôi mắt đỏ bừng của anh, lúc thì tỉnh táo, lúc thì u mê mà thôi.

Điều này làm Bắc Vũ cảm thấy, hình như anh có biết mình đang làm gì, lại hình như anh chẳng biết gì cả.

Ghi chú:

1. Bài thơ Thước Kiều Tiên của tác giả Tần Quan. Bản dịch của Ngạo. Nguồn. Thực ra trong truyện chỉ trích một nửa bài thơ. Nhưng vì người dịch không dịch theo câu mà dịch theo ý, nên người dịch trích cả bài.

2. Thế sự nghĩa là việc đời. Vô thường nghĩa là không chắc chắn, thay đổi, không trường tồn.

3. Trung tuần: Từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng.